

—❖ PROLOOG ❖—

Midzomer 1559
Provincie Angelique, koninkrijk Valenia

Huize Magnalia was het soort instelling waar rijke, getalenteerde meisjes hun passie vonden. Het instituut was niet bedoeld voor meisjes die tekortschoten, niet voor onwettige dochters, en beslist niet voor meisjes die koningen uitdaagden. Ik ben uiteraard toevallig alle drie.

Ik was tien jaar toen mijn grootvader me voor het eerst naar Magnalia bracht. Niet alleen was het de warmste dag van de zomer, een middag van gezwollen wolken en korte lontjes, het was ook de dag dat ik besloot de vraag te stellen die me al dwarszat sinds ik in het weeshuis was ondergebracht.

‘Opa, wie is mijn vader?’

Mijn grootvader, die met lome ogen van de warmte op het bankje tegenover me zat, schrok van mijn vraag. Hij was een fatsoenlijke man, een goede maar teruggetrokken man. Ik geloofde dat hij zich voor me schaamde: het on-

wettige kind van zijn geliefde, overleden dochter.

Maar op die snikhete dag zat hij met me opgesloten in een koets, en ik had een vraag gesteld die hij moest beantwoorden. Hij keek met knipperende ogen naar mijn verwachtingsvolle gezicht, fronsend alsof ik hem had gevraagd de maan uit de hemel te plukken. 'Je vader is geen respectabel man, Brienna.'

'Heeft hij een naam?' drong ik aan. De hitte maakte me stoutmoedig, terwijl oudere mensen zoals opa ervan smolten. Ik had er vertrouwen in dat hij me nu eindelijk zou vertellen van wie ik afstamde.

'Die hebben toch alle mannen?' Hij begon prikkelbaar te worden. We reisden al twee dagen in deze hitte.

Hij trok zijn zakdoek uit zijn zak en veegde het zweet van zijn gerimpelde voorhoofd, waar net zoveel spikkels op zaten als op een ei. Mijn grootvader had een rossig gezicht, een prominente neus en een kroon van wit haar.

Ze zeiden dat mijn moeder aantrekkelijk was geweest – en dat ik haar evenbeeld was – maar ik kon me niet voorstellen dat iemand zo lelijk als opa een mooi kind had voortgebracht.

'Ach, Brienna, kindje, waarom moet je naar hem vragen?' verzuchtte hij een beetje milder. 'Laten we het liever hebben over wat er komen gaat, over Magnalia.'

Ik slikte mijn teleurstelling weg, hoewel die in mijn keel bleef steken als een knikker, en besloot dat ik niet over Magnalia wilde praten.

Voordat ik mijn vastberadenheid kon hervinden, ging de koets een bocht om. De wielen verlieten het zandpad en reden nu over een gladde stenen oprit. Ik keek uit het raampje, dat smerig was van het stof. Mijn hartslag versnelde en ik boog me verder naar voren en spreidde mijn vingers tegen het glas.

Ik keek eerst vol bewondering naar de bomen, die hun lange takken over de oprit uitstaken als verwelkomende armen. Paarden graasden op een wei die vochtig glansde in de zomerzon. Achter de weiden lagen de verre blauwe bergen van Valenia, de ruggengraat van ons koninkrijk. Het was een aanblik die mijn teleurstelling verlichtte, een land van wonderen en moed.

We reden ratelend onder de eikentakken door en stopten uiteindelijk op een voorplein op een heuvel.

Door het opwervelende stof staarde ik naar de getaande grijze stenen, glinsterende ramen en klimop van Huize Magnalia.

‘Luister goed, Brienna,’ zei opa terwijl hij snel zijn zakdoek wegstopte. ‘Je moet je hier op je allerbest gedragen. Alsof je op het punt stond koning Phillipe te ontmoeten. Je moet glimlachen, reverences maken en niet voor je beurt praten. Kun je dat, voor je opa?’

Ik knikte omdat ik plotseling mijn stem kwijt was.

‘Heel goed. Laten we hopen dat de douairière je toelaat.’

De koetsier opende het deurtje en opa gebaarde dat ik hem moest voorgaan. Ik stapte op trillende benen uit en voelde me klein toen ik mijn hoofd in mijn nek legde om het grootse landgoed te bekijken.

‘Ik zal eerst onder vier ogen met de douairière praten, en dan kun jij haar ontmoeten,’ zei mijn grootvader terwijl hij me de treden naar de voordeur op trok. ‘Denk eraan, je moet beleefd blijven. Dit is een oord voor beschaafde meisjes.’

Hij bekeek mijn uiterlijk terwijl hij aanbelde. Mijn mari-neblauwe jurk was gekreukeld van het reizen, mijn vlechten raakten los, waardoor plukken haar om mijn gezicht zweefden. Maar de deur zwaaide al open voordat mijn

grootvader commentaar kon leveren op mijn onverzorgde uiterlijk. We stapten zij aan zij de blauwe schaduwen van de foyer van Magnalia binnen.

Terwijl mijn grootvader naar de werkkamer van de douairière werd geleid, bleef ik in de gang staan.

De butler liet me plaatsnemen op een bankje met kussens langs de muur, waar ik met nerveus zwaaiende voeten ging zitten wachten en naar de zwart-wit geblokte vloer staarde. Het was een stil huis, alsof het hart ervan ontbrak. En omdat het zo stil was, kon ik dwars door de deur van de werkkamer mijn grootvader en de douairière horen praten.

‘Naar welke passie neigt ze?’ vroeg de douairière. Haar stem was diep en glad, als rook die opdreef in een herfstnacht.

‘Ze houdt van tekenen... Daar is ze heel goed in. Ze heeft ook een levendige fantasie; ze zou uitstekend zijn in dramatiek. En muziek; mijn dochter was erg bedreven met de luit, dus daar heeft Brienna vast ook iets van geërfd. Wat nog meer... O ja, ik hoor van het weeshuis dat ze van lezen houdt. Ze heeft alle boeken daar al twee keer gelezen.’ Opa was aan het bazelen. Wist hij zelf wel wat hij zei? Hij had me nog nooit zien tekenen. Hij had nog nooit naar mijn fantasieën geluisterd.

Ik liet me van het bankje glijden en ging zachtjes dichterbij. Met mijn oor tegen de deur bleef ik luisteren.

‘Dat is allemaal heel mooi, monsieur Paquet, maar u begrijpt vast dat uw kleindochter één van de vijf passies moet beheersen om echt “tot haar passie” te komen, niet allemaal!’

Ik dacht aan de vijf passies. *Kunst. Muziek. Dramatiek. Vernuft. Kennis.* Magnalia was een plek waar een meisje arden kon worden: ze koos een van de vijf passies uit om

die vol toewijding te bestuderen onder nauwgezette begeleiding van een meester of meesteres. Als ze dan het uiterste van haar talent bereikte, zou ze de titel van meesteres en haar mantel ontvangen, een verpersoonlijkt teken van haar prestaties en status. Ze zou een passie worden van kunst, een passie van vernuft, of welke andere passie waaraan ze zich dan ook had gewijd.

Mijn hart bonsde in mijn keel en mijn handen werden klam terwijl ik me voorstelde dat ik een passie zou worden.

Welke zou ik kiezen, als de douairière me toeliet?

Maar ik had geen tijd om daarover te peinzen, want mijn grootvader zei: 'Ik beloof u dat Brienna een intelligent meisje is. Ze kan meesterschap verwerven over elk van de vijf.'

'Het is heel aardig van u om zo te denken, maar ik moet u vertellen... Mijn Huis is erg competitief, erg moeilijk. Ik heb mijn vijf ardens voor dit passieseizoen al. Als ik uw kleindochter toelaat, zal een van mijn arials twee ardens moeten onderwijzen. Dat is nog nooit gebeurd...'

Ik probeerde te bedenken wat 'arial' betekende – instructeur, misschien? – toen ik geschuifel hoorde en wegsprong bij de deur, bang dat hij open zou vliegen en ik betrappt zou worden. Maar waarschijnlijk was het alleen mijn grootvader, die onrustig heen en weer schoof in zijn stoel.

'Ik kan u verzekeren, madame, dat Brienna geen problemen zal veroorzaken. Ze is een heel gehoorzaam meisje.'

'Maar u zegt dat ze in een weeshuis woont? En ze heeft niet uw achternaam. Waarom is dat?' vroeg de douairière.

Het bleef even stil. Ik had me altijd afgevraagd waarom mijn achternaam anders was dan die van mijn grootvader. Ik stapte weer dichterbij de deur en legde mijn oor tegen het hout...

‘Dat is om Brienna tegen haar vader te beschermen, madame.’

‘Monsieur, ik vrees dat ik haar niet kan toelaten als ze in een gevaarlijke situatie zit..!’

‘Luister alstublieft, madame, heel even. Brienna heeft een dubbele nationaliteit. Haar moeder – mijn dochter – was Valeniaans. Haar vader komt uit Maevana. Hij weet dat ze bestaat, en ik was bang... Ik was bang dat hij haar zou opsporen, dat hij haar zou vinden als ze mijn achternaam had!’

‘En waarom zou dat zo vreselijk zijn?’

‘Omdat haar vader..!’

Verderop langs de gang ging een deur open en dicht, en nu klonk het tikken van laarzen. Ik rende terug naar het bankje en plofte er zo hard op neer dat de dikke poten over de vloer schraapten als nagels over een schoolbord.

Ik durfde niet op te kijken, want mijn wangen gloeiden van schuldgevoel, toen de eigenaar van de laarzen mijn kant op liep en uiteindelijk voor me tot stilstand kwam.

Ik dacht dat het de butler was, tot ik toch opkeek en zag dat het een ontzettend knappe jongeman was. Zijn haar had de kleur van zomerse tarwevelden. Hij was lang en slank, zonder één kreukeltje in zijn broek en tuniek, maar... Hij droeg ook een blauwe mantel. Hij was een passie dus, een meester van kennis, want blauw was hun kenmerkende kleur. En hij had me net betrappt op afluisteren bij de deur van de douairière.

Langzaam zakte hij door zijn knieën om in mijn behoedzame ogen te kijken. Hij had een boek in zijn handen en ik zag dat zijn ogen net zo blauw waren als zijn passiemantel, de kleur van korenbloemen.

‘En wie mag jij wel zijn?’ vroeg hij.

'Brienna.'

'Dat is een mooie naam. Word je arden hier op Magnalia?'

'Dat weet ik niet, monsieur.'

'Wil je er een worden?'

'Ja, heel graag, monsieur.'

'Je hoeft me geen "monsieur" te noemen,' corrigeerde hij me vriendelijk.

'Hoe moet ik u dan noemen, monsieur?'

Hij antwoordde niet; hij keek alleen maar naar me, met zijn hoofd schuin en dat blonde haar over zijn schouder als gevangen zonlicht. Ik wilde dat hij wegging, en tegelijkertijd wilde ik dat hij met me bleef praten.

Op dat moment ging de deur van de werkkamer open. De meester van kennis stond op en draaide zich om. Mijn blik zwierf naar de achterkant van zijn mantel, waar zilveren borduursel een sterrenstelsel vormde op de blauwe stof. Ik verwonderde me daarover en wilde hem dolgraag vragen wat het betekende.

'Ach, meester Cartier,' zei de douairière vanuit de deuropening. 'Zou u Brienna naar mijn werkkamer kunnen begeleiden?'

Hij stak zijn hand naar me uit, met de handpalm uitnodigend omhoog. Behoedzaam legde ik mijn hand in de zijne. Ik voelde warm, hij koud, en ik liep naast hem mee door de gang naar de wachtende douairière. Meester Cartier kneep in mijn hand voordat hij losliet en liep zelf door; hij moedigde me aan om dapper te zijn, om met rechte, trotse rug mijn plek te vinden in dit Huis.

Ik ging de werkkamer in, en de deur sloot met een zachte klik achter me. Mijn grootvader zat in de ene stoel; er stond er nog een naast, bedoeld voor mij. Stilletjes nam ik

plaats terwijl de douairière om haar bureau heen liep en met een geruis van haar jurk ging zitten.

Ze was een nogal streng uitzierende vrouw. Haar voorhoofd was hoog en getuigde van jaren waarin ze haar haar achterover had gekamd onder strakke pruiken. Nu werden haar witte lokken bijna geheel verhuld onder een puntig hoofddekseel van zwart fluweel. Het gaf haar een elegante uitstraling. Haar jurk had een donkerrode kleur, met een lage taille en een vierkante halslijn afgezet met parels. En op dat moment, toen ik haar verouderde schoonheid bekeek, wist ik dat zij me een leven in kon leiden dat ik op andere manieren nooit kon bereiken. Dat ik een passie zou kunnen worden.

‘Leuk om je te ontmoeten, Brienna,’ zei ze glimlachend.

‘Madame,’ antwoordde ik, en ik veegde mijn klamme handen af aan mijn jurk.

‘Je grootvader zegt allerlei mooie dingen over je.’

Ik knikte opgelaten en keek even naar hem. Hij keek naar mij met een kritische glans in zijn ogen en zijn zakdoek weer in zijn hand geklemd, alsof hij iets nodig had om zich aan vast te houden.

‘Tot welke passie word je het meest aangetrokken, Brienna?’ vroeg ze om mijn aandacht weer te vangen. ‘Of misschien heb je een natuurlijke aanleg voor een ervan?’

Alle heiligen, ik wist het niet. Vurig ging ik in gedachten het rijtje weer langs... *kunst... muziek... dramatiek... vernuft... kennis*. Ik had eigenlijk geen natuurlijke aanleg, geen aangeboren talent voor een passie. Dus riep ik de eerste die me te binnen schoot. ‘Kunst, madame.’

Maar toen, tot mijn wanhoop, opende ze een la van haar bureau en haalde er een vel perkament en een potlood uit. Ze legde ze op de hoek van haar bureau, recht voor me.

‘Tekenen iets voor me,’ verzocht de douairière.

Ik keek expres niet naar mijn grootvader, want ik wist dat onze misleiding dan duidelijk zou worden. Hij wist dat ik geen kunstenaar was, en ik wist het ook, en toch pakte ik dat potlood alsof ik het wel was.

Ik haalde diep adem en dacht aan iets waarvan ik hield: de boom die in de achtertuin van het weeshuis stond; een vergroeide oude eik waar we altijd graag in klommen. En toen zei ik tegen mezelf: iedereen kan een boom tekenen.

Ik tekende terwijl de douairière converseerde met mijn grootvader, zodat ik me niet bekeken zou voelen. Toen ik klaar was, legde ik het potlood neer, wachtte en staarde naar wat er uit mijn hand was voortgekomen.

Het was een zielige weergave. Totaal anders dan het beeld dat ik in mijn hoofd had gehad.

De douairière keek aandachtig naar mijn tekening; ik zag een lichte frons op haar voorhoofd, maar haar blik was ingehouden. ‘Weet je zeker dat je kunst wilt studeren, Brienna?’ Er lag geen veroordeling in haar toon, maar ik proefde de subtiele uitdaging in haar woorden.

Bijna zei ik nee, dat ik hier niet thuishoorde. Maar toen ik eraan dacht om terug te moeten naar het weeshuis, toen ik eraan dacht dat ik dan keukenmeid of kokkin zou worden zoals alle andere meisjes in het weeshuis uiteindelijk deden, besepte ik dat dit mijn enige kans was om meer van mezelf te maken.

‘Ja, madame.’

‘Dan zal ik een uitzondering voor je maken. Er zitten al vijf meisjes van jouw leeftijd op Magnalia. Jij zult de zesde arden worden, en je zult de passie der kunsten bestuderen onder meesteres Solene. Je zult de komende zeven jaar hier blijven, samenleven met je ardenzusters, leren en

groeien en je voorbereiden op je zeventiende zomerzonnewende, en dan zul je je passie verwerven en een patroon krijgen.' Ze zweeg even, en ik voelde me dronken van alles wat ze zojuist over me had uitgegoten. 'Zou je dat willen?'

Ik knipperde met mijn ogen en stamelde: 'Ja, jazeker, madame!'

'Heel goed. Monsieur Paquet, u kunt Brienna hier brengen met de herfstnachtevening, samen met haar lesgeld.'

Mijn grootvader stond snel op en boog voor haar, en zijn opluchting dijde als een overstelpend geurwater uit door de kamer. 'Dank u, madame. We verheugen ons er ontzettend op! Brienna zal u niet teleurstellen.'

'Nee, dat denk ik ook niet,' zei de douairière.

Ik stond op en maakte een scheve reverentie, en toen liep ik achter opa aan naar de deur. Maar vlak voordat ik de gang in stapte, keek ik nog een keer om.

De douairière keek naar me met een droevige blik. Ik was nog maar een meisje, maar ik herkende die blik.

Wat mijn grootvader ook tegen haar had gezegd, het had haar overtuigd om me toe te laten. Mijn toelating had ik niet te danken aan mijn eigen merites; hij was niet gebaseerd op mijn potentieel. Was het de naam van mijn vader die haar had overgehaald? De naam die ik niet kende? Maar deed zijn naam er wel echt toe?

Zij dacht dat ze me uit liefdadigheid had toegelaten en dat ik mijn passie nooit zou bereiken.

Ik besloot op dat moment om het tegendeel te bewijzen.

DEEL I

MAGNALIA

Zeven jaar later

BRIEVEN EN LESSEN

Late lente van 1566

Twee keer per week verstopte Francis zich in de bloeiende jeneverbes bij het raam van de bibliotheek.

Soms liet ik hem wachten; hij had lange benen en was ongeduldig, en ik vond het grappig om me voor te stellen hoe hij ineengedoken in die struik zat. Maar over een week zou de zomer aanbreken, en dat zette me aan tot haast. Het werd ook tijd om het hem te vertellen. Bij die gedachte versnelde mijn hartslag terwijl ik de stille middagschaduwen van de bibliotheek in ging.

Vertel hem dat dit de laatste keer is.

Ik schoof met een zacht duwtje het raam omhoog en ving de zoete geuren uit de tuinen op toen Francis uit zijn ineengedoken houding opstond.

‘Je laat een man wel graag wachten,’ morde hij, maar zo begroette hij me altijd. Zijn gezicht was zonverbrand, zijn

zwarte haar kwam los uit zijn vlecht. Zijn bruine koeriersuniform was vochtig van het zweet en de zon glinsterde op de kleine verzameling prestatiebadges die op zijn borst prijkte. Hij pochte altijd dat hij ondanks zijn prille leeftijd van eenentwintig de snelste koerier in heel Valenia was.

'Dit is de laatste keer, Francis,' waarschuwde ik voordat ik zou terugkrabbelen.

'De laatste keer?' herhaalde hij, maar hij grijnsde al naar me. Ik kende die glimlach. Die gebruikte hij stevast om zijn zin te krijgen. 'Waarom?'

'Waarom!' riep ik uit terwijl ik een nieuwsgierige hommel verjoeg. 'Moet je dat echt nog vragen?'

'Dit is nu juist de tijd dat ik je het hardst nodig heb, mademoiselle,' antwoordde hij terwijl hij twee kleine enveloppen uit de binnenzak van zijn hemd haalde. 'De zomerzonnewende van het lot is al over acht dagen.'

'Precies, Francis,' kaatste ik terug, wetend dat hij alleen maar aan mijn ardenzuster Sibylle dacht. 'Acht dagen, en ik heb nog heel veel werk te doen.' Mijn blik bleef hangen bij de enveloppen in zijn hand; de ene was geadresseerd aan Sibylle, maar de andere was voor mij. Ik herkende het handschrift van mijn opa; hij had eindelijk geschreven. Mijn hart haperde toen ik me voorstelde wat er in die brief kon staan...

'Ben je ongerust?'

Mijn blik schoot terug naar Francis' gezicht. 'Natuurlijk ben ik ongerust.'

'Dat is nergens voor nodig. Ik denk dat je het uitstekend zult doen.'

Voor de verandering plaagde hij me eens niet. Ik hoorde de oprechtheid in zijn stem, monter en vriendelijk. Ik wilde geloven, net als hij, dat ik over acht dagen, in mijn

zeventiende zomer, mijn passie zou bereiken. Dat ik zou worden gekozen.

‘Ik denk niet dat meester Cartier..!’

‘Wat maakt het uit wat je meester denkt?’ onderbrak Francis me met een nonchalant schouderophalen. ‘Je moet alleen zitten met wat jij denkt.’

Ik dacht daar fronsend over na, stelde me voor hoe meester Cartier zou reageren op zo’n uitspraak.

Ik kende Cartier al zeven jaar. Francis kende ik pas zeven maanden.

We hadden elkaar afgelopen november leren kennen; toen ik bij het open raam zat, wachtend op Cartier voor mijn middagles, en Francis langsliiep over het grindpad. Ik wist wie hij was, net als al mijn ardenzusters, want we zagen hem vaak post brengen en ophalen bij Huize Magnalia. Maar dat was onze eerste echte ontmoeting, toen hij me vroeg of ik een geheime brief aan Sibylle wilde geven. Dat had ik gedaan, en zo raakte ik betrokken bij hun briefwisseling.

‘Ik geef om meester Cartiers mening, want hij is degene die zal verklaren dat ik mijn passie heb bereikt,’ voerde ik aan.

‘Alle heiligen, Brienna!’ Er fladderde een vlinder boven Francis’ brede schouder. ‘Jij zou degene moeten zijn die verklaart dat je zélf je passie hebt bereikt, vind je ook niet?’

Dat zette me aan het denken. Francis maakte daar gebruik van.

‘Trouwens, ik weet welke patronen de douairière heeft uitgenodigd voor de zonnewende!’

‘Wát? Hoe?’

Maar natuurlijk wist ik wel hoe. Hij had alle brieven bezorgd, en dus de namen en adressen gezien. Ik kneep mijn

ogen naar hem samen op het moment dat er kuiltjes in zijn wangen verschenen. Weer die glimlach. Ik begreep best wat Sibylle in hem zag, maar voor mij was hij veel te speels.

‘O, geef me die verrekte brief nu maar gewoon,’ riep ik, en ik wilde het ding uit zijn vingers plukken.

Hij ontweek me, want hij had zo'n reactie verwacht. ‘Wil je niet weten welke patronen er komen?’ drong hij aan. ‘Want een van hen zal over acht dagen de jouwe zijn...’

Ik staarde naar hem, maar ik keek voorbij zijn jongensachtige gezicht en lange, slungelige gestalte. De tuin was droog en smachtte naar regen, en de lucht trilde in de zwoele bries. ‘Geef me die brieven nu maar gewoon.’

‘Maar als dit mijn laatste brief aan Sibylle is, moet ik een paar dingen herschrijven.’

‘Bij Sint-LeGrand, Francis, ik heb geen tijd voor je spelletjes.’

‘Gun me nog één brief,’ smeekte hij. ‘Ik weet niet waar Sibylle over een week zal zijn.’

Ik had sympathie voor hem moeten hebben – o, het hartzeer van verliefd zijn op een passie terwijl je er zelf geen bent – maar ik had ook bij mijn besluit moeten blijven. Laat hem zijn brieven naar haar maar opsturen, zoals hij al die tijd al had moeten doen. Uiteindelijk zuchtte ik en ging ik akkoord, maar vooral omdat ik de brief van mijn grootvader wilde hebben.

Francis stond eindelijk de enveloppen aan me af. De brief van opa ging meteen mijn zak in, maar die van Francis hield ik in mijn hand.

‘Waarom heb je in het Dairine geschreven?’ vroeg ik toen ik de slordige adressering zag. Hij had geschreven in de taal van Maevana, het rijk van de koningin in het noorden. *Aan Sibylle, mijn zon en mijn maan, mijn leven en mijn licht.* Ik

barstte bijna in lachen uit, maar hield me nog net op tijd in.

'Niet lezen!' riep hij, en er verscheen een blos op zijn toch al zonverbrande wangen.

'Het staat op de buitenkant van de envelop, dwaas. Natuurlijk lees ik dat.'

'Brienna...'

Hij stak smekend zijn hand naar me uit, en ik genoot van de kans om hém eindelijk eens te kunnen tergen toen ik de bibliotheekdeur hoorde opengaan. Zonder te hoeven kijken wist ik dat het Cartier was. Drie jaar lang had ik bijna elke dag met hem doorgebracht, en mijn ziel was eraan gewend geraakt hoe hij met zijn rustige aanwezigheid een hele ruimte overnam.

Ik propte Francis' brief in mijn zak bij die van opa, zette grote ogen naar hem op en deed het raam dicht. Hij had het iets te laat in de gaten; zijn vingers kwamen ertussen. Ik hoorde zijn kreet van pijn duidelijk, maar hopelijk had ik met mijn snelle handeling zijn stemgeluid verborgen voor Cartier.

'Meester Cartier,' begroette ik hem ademloos, terwijl ik me abrupt omdraaide.

Hij keek niet naar me. Hij zette zijn leren tas op een stoel, haalde er een paar lesboeken uit en legde ze op tafel.

'Geen open raam vandaag?' vroeg hij. Hij had me nog steeds niet aangekeken. Misschien was dat ook maar het beste voor mij, want ik voelde dat mijn gezicht warm was, en niet van de zon.

'De hommels zijn opdringerig,' zei ik, en ik keek discreet over mijn schouder en zag Francis gehaast over het grindpad naar de stallen lopen. Ik kende de regels van Magnalia: we mochten geen romantische betrekkingen aangaan zolang we ardens waren. Of eigenlijk mochten we ons daar

niet op laten betrappen. Het was dom van me om brieven tussen Sibylle en Francis door te geven.

Ik keek weer om en zag Cartier naar me kijken.

‘Hoe gaat het met je Valeniaanse Huizen?’ Hij wenkte me naar de tafel.

‘Heel goed, meester.’ Ik ging op mijn vaste plek zitten.

‘Begin maar met het opsommen van de stamboom van het Huis van Renaud, vanaf de eerstgeboren zoon,’ verzocht Cartier terwijl hij in een stoel tegenover me plaatsnam.

‘Het Huis van Renaud?’ Heilige genade, natuurlijk vroeg hij naar de meest uitgebreide koninklijke stamboom. Die waar ik moeite mee had.

‘Het is de stamboom van onze koning,’ bracht hij me in herinnering met die strakke blik van hem. Ik had die blik vele keren gezien. En mijn ardenzusters ook, die achter gesloten deuren allemaal over Cartier klaagden. Hij was de knapste arial van Magnalia, de instructeur van kennis, maar hij was ook de strengste. Mijn ardenzuster Oriana beweerde dat hij een steen in zijn borst had; ze had zelfs een karikaatuur van hem getekend waarin hij uit een rotsblok kroop.

‘Brienna.’ Mijn naam rolde van zijn tong terwijl zijn vingers ongeduldig knipten.

‘Vergeef me, meester.’ Ik probeerde het begin van de koninklijke stamboom boven te halen, maar het enige waaraan ik kon denken was de brief van mijn opa, wachtend in mijn zak. Waarom had het zo lang geduurd voordat hij schreef?

‘Je begrijpt dat kennis de meest veeleisende passie is,’ zei Cartier toen mijn stilte veel te lang aanhield.

Ik keek hem in de ogen en vroeg me af of hij tactisch probeerde te impliceren dat ik hier niet standvastig genoeg voor was. Op sommige ochtenden dacht ik dat zelf ook.

In mijn eerste jaar op Magnalia had ik de passie der kunsten bestudeerd. Helaas ontbrak het me aan beeldend vermogen, en daardoor had ik het jaar erop verspild aan muziek. Maar ik was een hopeloos slechte zangeres en mijn vingers lieten instrumenten klinken als jankende katten. In mijn derde jaar had ik dramatiek geprobeerd, en ontdekt dat ik mijn plankenkoorts niet kon overwinnen. Ik stapte over naar vernuft, in een bewogen vierde jaar dat ik liever zou vergeten. Op mijn veertiende was ik naar Cartier gegaan. Wilde hij me aannemen als zijn arden, en me vormen tot een meesteres der kennis in de drie jaar die ik nog op Magnalia te gaan had?

Maar ik wist – en ik vermoedde dat de andere arials die me instrueerden het ook wisten – dat ik hier alleen maar was vanwege iets wat mijn grootvader zeven jaar eerder had gezegd. Ik was hier niet omdat ik het verdiende; ik was hier niet omdat ik overliep van het talent, zoals de andere vijf ardens, van wie ik hield alsof ze mijn bloedeigen zussen waren. Maar misschien wilde ik het daarom alleen nog maar meer. Om te bewijzen dat passie geen overerfde gave was, zoals sommige mensen geloofden, maar dat een passie kon worden bereikt door iedereen, gewone burger of edele, zelfs zonder aangeboren vaardigheden.

‘Misschien moet ik terug naar les één,’ zei Cartier, waarmee hij mijn gepeins verstoorde. ‘Wat is passie, Brienna?’

Het passiecatechisme. Het galmde door mijn gedachten, een van de eerste passages die ik ooit had geleerd, die alle ardens uit hun hoofd kenden.

Het was niet neerbuigend bedoeld dat hij me dit nu vroeg, acht dagen voor de zomerzonnwende, maar toch voelde ik een steek van schaamte, totdat ik moedig in zijn ogen keek en zag dat er meer achter zijn vraag zat.

Wat wil je, Brienna? vroegen zijn ogen stilzwijgend terwijl ze de mijne vasthielden. *Waarom wil je je passie bereiken?*

En dus gaf ik hem het antwoord dat me was aangeleerd, want dat leek me het veiligst.

‘Passie is verdeeld in vijf harten,’ begon ik. ‘Passie is kunst, muziek, dramatiek, vernuft en kennis. Passie is oprechte toewijding, het is hartstocht en pijn, het is temperament en geestdrift. Het kent geen grenzen en kenmerkt een man of vrouw ongeacht zijn of haar klasse of status, ongeacht zijn of haar afkomst. De passie wordt die man of vrouw, net zoals die man of vrouw de passie wordt. Het is een vervulling van vaardigheid en lichaam, een kenmerk van toewijding, overgave en daden.’

Ik kon niet bepalen of Cartier teleurgesteld was door mijn ingestudeerde antwoord. Zijn gezicht was altijd zo zorgvuldig beheerst; nog nooit had ik hem zien glimlachen, nog nooit had ik hem horen lachen.

Soms stelde ik me voor dat hij niet veel ouder was dan ik, maar dan herinnerde ik mezelf er altijd aan dat mijn ziel jong was, en die van Cartier niet. Hij had veel meer ervaring en scholing, was waarschijnlijk het product van een te jong afgekapte kindertijd. Wat zijn leeftijd ook was, hij had een ontzagwekkende hoeveelheid kennis in zijn hoofd.

‘Ik was je laatste keus, Brienna,’ zei hij uiteindelijk, zonder in te gaan op mijn opsomming. ‘Je kwam drie jaar geleden naar me toe en vroeg me je voor te bereiden voor je zeventiende zomerzonnenevend. Maar in plaats van zeven jaar om een meesteres der kennis van je te maken, kreeg ik er maar drie.’

Ik kon die geheugensteuntjes amper verdragen. Ze brachten me terug bij Ciri, zijn andere arden der kennis.

Ciri zoog kennis op met benijdenswaardige diepte, maar

zij had ook zeven jaar van training gehad. Natuurlijk zou ik het gevoel hebben tekort te schieten als ik mezelf met haar vergeleek.

‘Vergeef me dat ik niet zo ben als Ciri,’ zei ik voordat ik mijn sarcasme kon inslikken.

‘Ciri begon haar training toen ze tien was,’ bracht hij me rustig in herinnering, kijkend naar een boek op tafel. Hij pakte het, bladerde door pagina’s met ezelsoren – waar hij een verschrikkelijke hekel aan had – en streek de oude bladzijden voorzichtig weer glad.

‘Betreurt u mijn keus, meester?’ Wat ik hem eigenlijk wilde vragen, was: *Waarom zei je geen nee toen ik je drie jaar geleden vroeg mijn meester te worden? Als drie jaar niet lang genoeg was om mijn passie te bereiken, waarom zei je dat dan niet gewoon?* Maar misschien was het in mijn blik te lezen, want hij keek me even aan en richtte toen zijn ogen weer loom op de boeken.

‘Ik betreur maar een paar dingen, Brienna,’ antwoordde hij.

‘Wat gebeurt er als ik bij de zonnewende niet door een patroon word gekozen?’ vroeg ik, al wist ik al wat er met jonge mannen en vrouwen gebeurde die hun passie niet bereikten. Ze raakten vaak gebroken en voelden zich ontoereikend, hingen er maar wat bij, behoorden niet tot enige groep, werden gemeden door passies en gewone burgers. Om zoveel tijd en moeite te wijden aan een passie en die dan niet te bereiken... Je gold als *onbekwaam*. Niet langer een arden, nooit helemaal een passie; plotseling gedwongen terug te keren in de samenleving en daar iets nuttigs te gaan doen.

Terwijl ik wachtte op zijn antwoord, dacht ik aan de eenvoudige metafoor die meesteres Solene me in dat eerste

jaar van kunst had geleerd (toen ze beseftte dat ik geen artistieke vezel in mijn lijf had). Passie bewoog zich in fasen.

Je begon als arden een beetje zoals een rups. Dit was de tijd waarin je moest proberen zo veel mogelijk van de passie te verslinden en beheersen. Die fase kon twee jaar duren als je een natuurtalent was, en wel tien jaar voor een trage leerling. Magnalia had een programma van zeven jaar, vrij rigoureuus vergeleken met andere Valeniaanse passiehuizen, waar een studie acht of negen jaar duurde. Daarna kwam het verkrijgen van de passie – gemarkeerd door een mantel en een titel – en de fase van de patroon, als een soort cocon, een plek om de passie vast te houden, te laten rijpen en te ondersteunen ter voorbereiding op de laatste fase. En dat was de vlinder, als een passie op eigen kracht de wereld in kon gaan.

Dus ik zat aan vlinders te denken toen Cartier antwoordde: 'Ik neem aan dat jij de eerste in jouw soort zult zijn, kleine arden.'

Dat antwoord beviel me niet, en ik zonk dieper weg in het brokaat van de stoel, die naar oude boeken en eenzaamheid rook.

'Als je gelooft dat je zult falen, dan is de kans groot dat dat ook gebeurt,' ging hij door, en zijn blauwe ogen keken fonkelend in mijn bruine. Er dreven stofjes door de kloof tussen ons. 'Denk je ook niet?'

'Natuurlijk, meester.'

'Je ogen liegen nooit tegen me, Brienna. Je zou moeten leren je houding beter te beheersen als je jukt.'

'Ik zal uw advies ter harte nemen.'

Hij hield zijn hoofd schuin, maar bleef me aankijken. 'Wil je me vertellen waar je echt mee zit?'

'Ik zit met de zonnewende,' antwoordde ik een beetje

te snel. Het was een halve waarheid, maar ik kon me niet voorstellen dat ik Cartier over de brief van mijn opa zou vertellen, want dan vroeg hij me misschien hem voor te lezen.

‘Nou, deze les is zinloos geweest,’ zei hij terwijl hij opstond.

Ik was teleurgesteld omdat hij de les afkapte – ik had alle lessen nodig die hij bereid was me te geven – maar ook opgelucht. Ik kon me toch op niets anders concentreren terwijl de brief van mijn opa als een heet kooltje in mijn zak brandde.

‘Als je nu eens de rest van de middag aan je eigen studie besteedt,’ opperde hij, gebarend naar de boeken op tafel. ‘Neem deze maar, als je wilt.’

‘Ja, dank u, meester Cartier.’ Ik stond ook op om een kniebuiging te maken. Zonder naar hem te kijken, pakte ik de boeken en beende onrustig de bibliotheek uit.

Ik liep naar de tuinen, tussen de heggen door zodat Cartier me niet meer zou kunnen zien vanuit de ramen van de bibliotheek. De hemel was bewolkt en grijs van een naderende storm, dus ging ik op het eerste bankje zitten dat ik tegenkwam en legde zijn boeken naast me neer.

Ik pakte de brief van mijn opa en bekeek hem: door zijn scheve handschrift leek mijn naam wel een grimas op het perkament. Toen verbrak ik zijn rode waszegel, en mijn handen trilden terwijl ik de brief uitvouwde.

7 juni 1566

Mijn liefste Brienna,

Vergeef me dat het zo lang heeft geduurd voordat ik antwoordde. Ik vrees dat de pijn in mijn handen is

verergerd, en de arts heeft me opgedragen mijn brieven kort te houden of anders een klerk in dienst te nemen. Ik moet zeggen dat ik erg trots op je ben en dat je moeder – mijn lieve Rosalie – ook trots zou zijn om te weten dat je al over een paar dagen je passie zult bereiken. Schrijf me alsjeblieft na de zonnewende en vertel me welke patroon je hebt gekozen.

Wat je vraag betreft... Ik vrees dat mijn antwoord je bekend zal voorkomen. De naam van je vader is het noemen niet waard. Je moeder werd verleid door zijn knappe gezicht en zoete woorden, en ik vrees dat het je alleen maar zou schaden om zijn naam te kennen. Ja, je hebt een dubbele nationaliteit, wat betekent dat je deels Maevaans bent. Maar ik wil niet dat je naar hem op zoek gaat. Wees ervan verzekerd dat jij dezelfde gebreken bij hem zou zien als ik. En nee, mijn lieve, hij heeft niet naar je gevraagd. Niet één keer heeft hij naar je gezocht. Je moet niet vergeten dat je onwettig bent, en de meeste mannen slaan op de vlucht zodra ze dat woord horen. Denk eraan dat er beslist van je gehouden wordt, en dat ik dat doe in plaats van je vader.

*Met alle liefde,
Opa*

Ik verfrommelde de brief in mijn hand, mijn vingers net zo wit als het papier, mijn ogen overlopend van de tranen. Het was dwaasheid om te huilen om zo'n brief, omdat me alweer de naam werd ontzegd van de man die mijn vader was. En dat nadat het me weken had gekost om de moed te verzamelen om die brief te schrijven en er nog eens naar te vragen.

Ik besloot nu dat ik het voor het laatst had gevraagd. Die naam maakte niet uit.

Als mijn moeder nog had geleefd, wat zou zij dan over hem zeggen? Zou ze met hem getrouwd zijn? Of misschien was hij al getrouwd geweest, en was mijn grootvader daarom zo gekrenkt door alleen al de gedachte aan mijn vader. Een schandelijke buitenechtelijke affaire tussen een Vale-
nianaanse vrouw en een Maevaanse man.

Ach, mijn moeder. Soms dacht ik me de muzikale cadans van haar stem te kunnen herinneren, hoe het voelde als ze me in haar armen hield, haar geur. Lavendel en klaver, zonnenschijn en rozen. Ze overleed aan de zweetziekte toen ik drie was, en Cartier had me een keer verteld dat het maar zelden voorkwam dat iemand zich dingen van zo jonge leeftijd herinnerde. Dus misschien zat het alleen maar tussen mijn oren, wat ik me van haar wilde herinneren?

Maar waarom deed het dan zo'n pijn om te denken aan iemand die ik niet echt had gekend?

Ik stopte de brief in mijn zak en leunde achterover; de geschulpte bladeren van de heg streelden mijn haar alsof de plant me probeerde te troosten. Ik zou niet moeten blijven stilstaan bij fragmenten uit mijn verleden, dingen die er niet toe deden. Ik moest denken aan wat er over acht dagen stond te gebeuren, als de zonnewende kwam, als ik mijn passie moest bereiken en eindelijk mijn mantel zou ontvangen.

Ik moest Cartiers boeken lezen, de woorden in mijn geheugen griffen.

Maar voordat ik ook maar een boek had gepakt, hoorde ik zachte voetstappen op het gras en verscheen Oriana.

'Brienna!' zei ze. Haar zwarte haar zat in een slordige vlecht tot aan haar middel. Haar bruine huid en ardenjurk

waren bespat met verf van de eindeloze uren die ze in het kunstatelier doorbracht.

Terwijl haar jurk sprak van betoverende creaties van kleur, was de mijne saai schoon en gekreukeld.

Alle zes de ardens van Magnalia droegen zulke saaie grijze jurken met hoge kragen, lange mouwen en een kuise snit, die we unaniem verachtten. Als we die binnenkort konden afleggen, zouden we dat inderdaad met passie doen.

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg mijn ardenzuster terwijl ze naar me toe kwam. ‘Heeft meester Cartier je al tot frustratie gedreven?’

‘Nee, ik geloof dat het deze keer andersom is!’ Ik stond op, pakte met mijn ene hand de boeken en haakte mijn andere arm door die van Oriana. We liepen naast elkaar. Oriana was klein en tender vergeleken met mijn lengte en lange benen. Ik moest me inhouden om mijn tempo aan dat van haar aan te passen. ‘Hoe gaat het met je laatste schilderijen?’

Ze snoof en glimlachte droogjes terwijl ze een roos van een struik plukte. ‘Ze vorderen, denk ik!’

‘Heb je al besloten welke je bij de zonnewende gaat vertonen?’

‘Ja, eigenlijk wel.’ Ze begon me te vertellen welke schilderijen ze had gekozen om te laten zien aan de patronen, en ik keek toe terwijl ze nerveus met de roos draaide.

‘Maak je geen zorgen,’ zei ik. Ik hield haar staande zodat we elkaar konden aankijken. In de verte rommelde de donder, en de lucht zwol aan met de geur van regen. ‘Je schilderijen zijn prachtig. En ik kan het al voor me zien.’

‘Wat?’ Oriana stopte voorzichtig de roos achter mijn oor.

‘Dat de patronen om je zullen vechten. Jij zult de hoogste prijs opbrengen.’

'Klets! Ik heb niet de charme van Abree, of de schoonheid van Sibylle, of de liefde van Merei, of de hersenen van jou en Ciri.'

'Maar jouw kunst is een venster naar een andere wereld,' zei ik glimlachend. 'Dat is een ware gave, om mensen te helpen de wereld op een andere manier te bekijken.'

'Sinds wanneer ben jij een poëet, mijn lieve vriendin?'

Ik lachte, maar het geluid ging ten onder in een donderslag.

Zodra het kabaal was weggestorven zei Oriana: 'Ik moet je wat bekennen.' Ze trok me mee terug over het pad toen de eerste regendruppels neerkwamen en ik volgde verwonderd, want Oriana was de enige arden die nooit de regels overtrad.

'Nou?' spoorde ik haar aan.

'Ik wist dat je hier in de tuin was, en ik wilde je iets vragen. Weet je nog dat ik portretten heb getekend van de andere meisjes? Zodat ik een herinnering aan jullie allemaal heb na volgende week, als we afscheid nemen?' Toen Oriana me aankeek, glansden haar ambergele ogen verwachtingsvol.

Ik probeerde een kreun te onderdrukken. 'Ori, ik kan niet zo lang stilzitten.'

'Het is Abree ook gelukt, en je weet dat zij altijd in beweging is. En hoe bedoel je eigenlijk, dat je niet zo lang stil kunt zitten? Je zit de hele dag met Ciri en meester Cartier, en je leest het ene boek na het andere!'

Ik glimlachte. Al het hele jaar vroeg ze of ze me mocht tekenen, maar ik was gewoon te druk geweest met mijn studies om de tijd vrij te maken voor iets als een portret. Ik had 's morgens lessen met Cartier en Ciri, maar 's middags had ik meestal nog een privéles met Cartier, omdat ik

nog altijd moeite had om alles te beheersen wat ik moest weten. Terwijl ik de afmattende lessen doorstond en naar het vloeibare zonlicht keek dat over de vloer kroop, hadden mijn ardenzusters de middagen voor zichzelf; ik had vaak hun gelach en vrolijkheid in huis gehoord terwijl ik mijn geheugen geselde onder het toeziend oog van Cartier.

'Ik weet het niet,' zei ik aarzelend, en ik verschoof de boeken onder mijn arm. 'Ik moet eigenlijk studeren.'

We liepen om een heg heen en botsten bijna boven op Abree.

'Heb je haar al overgehaald?' vroeg Abree aan Oriana, en ik beseftte dat dit een hinderlaag was. 'Kijk niet zo naar ons, Brienna.'

'Hoe?' kaatste ik terug. 'Jullie weten allebei dat als ik over acht dagen mijn mantel wil krijgen en wil vertrekken met een patroon, ik elke minuut...'

'... saaie stambomen uit je hoofd moet leren, ja, dat weten we,' viel Abree me in de rede. Haar dikke kastanjebruine haar lag los om haar schouders, met een paar blaadjes tussen de krullen alsof ze door struiken en doorns was gekropen. Iedereen wist dat ze haar tekst buiten oefende met meester Xavier. Ik had haar een paar keer gezien vanuit het raam van de bibliotheek, als ze heen en weer rolde over het gras en bessen tegen haar lichaam plette als namaakbloed terwijl ze haar tekst opzei tegen de wolken. Ik zag nu ook moddersporen en vlekken van bessen op haar rokken en wist dat ze weer vurig had gerepeteerd.

'Alsjeblieft, Brienna,' smeekte Oriana. 'Ik heb iedereen al getekend behalve jou...'

'En je wilt dat ze je tekent, vooral als je de rekwisieten ziet die ik voor je heb gevonden,' zei Abree terwijl ze met een ondeugende glimlach op me neerblikte. Zij was de lang-

ste van ons allemaal, een hele handbreedte langer dan ik.

‘Rekwisieten!’ riep ik. ‘Moet je eens goed luisteren. Ik wil niet...!’ Maar de donder klonk weer en overstemde mijn zwakke protesten, en voordat ik haar kon tegenhouden, had Oriana de boeken al uit mijn handen gepakt.

‘Ik ga wel vooruit om alles klaar te zetten,’ zei Oriana, die alvast een paar gretige stappen bij me wegliep, alsof ik me niet meer zou kunnen bedenken als zij maar buiten gehoorsafstand was. ‘Abree, neem haar mee naar het atelier!’

‘Jawel, vrouwe,’ antwoordde Abree met een speelse buiging.

Ik keek Oriana na terwijl ze over het gras rende en de achterdeur binnenging.

‘O, kom op, Brienna,’ zei Abree. De regen kwam nu echt naar beneden en maakte spatten op onze jurken. ‘Je moet genieten van deze laatste dagen.’

‘Ik kan er niet van genieten als ik me druk maak dat ik tekort zal schieten!’ Ik liep naar het huis toe, rukte het lint uit mijn lange haar om het te bevrijden en harkte er onrustig met mijn vingers doorheen.

‘Je gáát niet tekortschieten!’ Maar er viel even een stilte, gevolgd door: ‘Denkt meester Cartier van wel?’ Ik was halverwege het grasveld, kletsnat en overstelpt door de naderende verwachtingen, toen Abree me inhaalde, mijn arm beetpakte en me omdraaide. ‘Alsjeblieft, Brienna. Doe dat portret voor mij, voor Oriana.’

Ik zuchtte, maar er begon al een klein glimlachje om mijn mondhoeken te spelen. ‘Goed dan. Maar het mag niet de hele dag duren.’

‘Je wordt echt enthousiast als je mijn rekwisieten ziet!’ drong Abree aan, en ze sleepte me mee over het laatste stukje gras.

‘Hoelang denk je dat het zal duren?’ vroeg ik hijgend terwijl we de achterdeuren opendeden en kletsnat en rillend de schaduwen van de gang in stapten.

‘Niet lang,’ antwoordde Abree. ‘O! Weet je nog dat je me had geholpen bij de plot van de tweede helft van mijn toneelstuk? Waarin vrouwe Pompernikkel in de kerker wordt gesmeten voor de diefstal van het diadeem?’

‘Mm-mm.’ Ook al studeerde ik niet langer dramatiek, Abree bleef mijn hulp inroepen bij de plot van haar toneelstukken. ‘Nu weet je zeker niet hoe je haar weer die kerker uit kunt krijgen?’

Ze bloosde schaapachtig. ‘Nee. En voordat je het zegt... Ik wil haar niet vermoorden.’

Ik kon mijn lachen niet inhouden. ‘Dat was jaren geleden, Abree.’

Ze verwees naar de tijd toen ik nog arden van dramatiek was en we allebei een parodie hadden geschreven voor meester Xavier. Terwijl Abree een komische scène had geschreven over twee zussen die vochten om dezelfde beau, had ik een bloederige tragedie bedacht over een dochter die de troon van haar vader stal. Tegen het einde had ik alle personages laten doodgaan, op één na, en meester Xavier was overduidelijk geschokt geweest over mijn duistere intriges.

‘Als je haar niet dood wilt hebben,’ zei ik terwijl we door de gang liepen, ‘laat haar dan een geheime deur vinden achter een skelet, of zorg dat een bewaker haar kant kiest en haar vrijlaat, maar alleen tegen een krankzinnige, onverwachte prijs.’

‘Ach, een geheime deur!’ riep Abree terwijl ze haar arm door de mijne haakte. ‘Je plotkunsten zijn snood, Bri! Kon ik maar zo konkelen.’ Toen ze naar me glimlachte, voelde

ik een tikkeltje spijt dat ik te veel plankenkoorts had gehad om meesteres der dramatiek te worden.

Abree voelde het kennelijk ook zo, want ze verstrakte haar greep op mijn arm en mompelde: 'Het is nog niet te laat, weet je. Je kunt binnen acht dagen een toneelstuk van twee aktes schrijven en indruk maken op meester Xavier, en...'

'Abree,' legde ik haar vriendelijk het zwijgen op.

'Is dit hoe twee van Magnalia's ardens zich gedragen, een week voor hun doorslaggevende zonnewende?'

We schrokken van die stem. Abree en ik bleven staan, verbaasd te zien dat meesteres Therese, de arial van vernuft, met over elkaar geslagen armen afkeurend naar ons keek. Ze loenste met opgetrokken wenkbrauwen langs haar smalle, puntige neus, vol weerzin over ons drijfmatte uiterlijk. 'Jullie gedragen je als kinderen, niet als vrouwen die op het punt staan hun mantels te verwerven.'

'Verontschuldigen, meesteres Therese,' mompelde ik met een respectvolle, diepe kniebuiging. Abree deed me na, hoewel haar kniebuiging nogal achteloos was.

'Ga je opknappen, voordat madame jullie ziet.'

Abree en ik struikelden bijna over elkaar heen in onze haast om bij haar weg te komen. We holden door de gang naar de foyer.

'Dát is nog eens een vleesgeworden demon,' fluisterde Abree veel te luid terwijl we de trap op vlogen.

'Abree!' zei ik berispeld, maar meteen struikelde ik over de zoom van mijn rokken.

Toen hoorde ik Cartier achter me. 'Brienna?'

Ik ving mezelf op tegen de trapleuning. Toen mijn evenwicht hersteld was, draaide ik me om en keek naar hem. Hij was gekleed in een helwitte tuniek omsnoerd met een

riem en een grijze broek in bijna dezelfde tint als mijn jurk. Hij zette net zijn passiemantel vast om de regen in te gaan.

‘Meester?’

‘Ik neem aan dat je maandag na onze ochtendlezing met Ciri nog een privées wilt?’

Hij staaarde naar me op, wachtend op het antwoord waarvan hij wist dat ik het zou geven.

Ik voelde mijn hand over de leuning glijden. Mijn haar hing in wilde, bruine klitten om mijn gezicht, water van mijn kletsnatte jurk droop op het marmer. Ik wist dat ik er in zijn ogen totaal chaotisch uit moest zien, dat ik niets leek op een Valeniaanse vrouw die op het punt stond haar passie te bereiken, dat ik niets leek op de geleerde die hij probeerde te vormen. En toch hief ik mijn kin en antwoordde: ‘Ja, dank u, meester Cartier.’

‘Misschien is er de volgende keer dan geen brief die je afleidt?’ vroeg hij.

Mijn ogen werden groot terwijl ik naar hem bleef staren in een poging iets van zijn beheerste gezicht af te lezen.

Hij kon me straffen voor het overbrengen van brieven tussen Francis en Sibylle; me discipline opleggen omdat ik een regel had overtreden. En dus wachtte ik tot hij zou zeggen wat hij van me eiste.

Maar toen bewoog zijn mondhoek even, te subtiel om een echte glimlach te zijn – hoewel ik me graag voorstelde dat het er een was – en boog hij kort ten afscheid. Ik keek hem na toen hij de deur uit stapte en de storm in ging en vroeg me af of hij genadig of speels was. Ik wilde dat hij bleef en was tegelijkertijd opgelucht dat hij wegging.

Ik liep verder de trap op, met achterlating van een spoor van regenwater, en vroeg me af... Ik vroeg me af hoe het kon dat Cartier me altijd tegenstrijdige dingen liet wensen.